FRUNZA de Emil Gârleanu

S-a desfacut din mugur, într-o dimineaţa calda, a începutului de primavara. Cea dintai raza de soare s-a împletit pe ea, ca o sarma de aur, facand-o sa tremure de fericirea unei asemenea atingeri. Ziua întai i s-a parut scurta şi apropierea nopţii o mahni. Lumina se stinse, racoarea o facu sa se zgribuleasca, sa se vare între celelalte şi sa aştepte, aţipind pana a doua zi, venirea soarelui.

Cu ce revarsare de stralucire se ridica stapanitorul lumii, pana sus pe cer! Raza se scoborî din nou, şi toata ziua, încalzita, frunza se scalda în albastrul vazduhului.

In scurta vreme se desfacu mare, verde, mai frumoasa ca toate, mai sus decat celelalte, tocmai în varf. De deasupra îi cadea lumina, dedesubt se ridica pana la ea mireasma crinilor albi, singuratici, cu potirul plin de colbul aurului mirositor.

Un ciripit strain o mira. Şi cea dintai randunica, venita de departe, taie albastrul ca o sageata, înconjura copacul de cateva ori, cu strigate de bucurie, apoi se aşeza pe streaşina casei, cantand mereu…

Dar, într-o dimineaţa, raza de soare nu mai veni. Cerul ramase acoperit de nori. Cea dintai picatura de ploaie o izbi rece, greoaie. Cateva zile a plouat. Nici randunelele nu se mai vedeau. Dar mirosul crinilor, seara, se împraştia, puternic, umed: o ameţea.

Dupa zilele acestea lipsite de scanteiere, soarele rasari într-o dimineaţa înfocat, varsand parca flacari, încalzind totul în cateva clipe. Raza o fripse. în dupa-amiaza zilei acesteia, o pasarica cu pene verzi şi galbene, un scatiu, veni moleşit de caldura, de se furişa sub ea, la umbra, la adapost. Şi frunza se bucura, acoperi cum putu mai bine pasarica; iar aceasta ciripi, întai înabuşita, din guşa, apoi mai prelung, mai dulce, cum nu auzise frunza cantec.

Şi în fiecare zi pasarea venea sa se ascunda de caldura cotropitoare, în fiecare zi frunza o ferea şi seara cantecul se împraştia vesel.

Cat n-ar fi dat acuma frunza pe o picatura de ploaie! Dar norii fugeau goniţi de vanturile din înalţimi; cerul de sticla, înflacarat, uscase totul. Crinii nu mai miroseau; cand şi cand rozeta, care îşi scutura samanţa coapta, împraştia mireasma ei în zorii unora dintre dimineţi. Prea multa lumina, prea multa caldura.

Nopţile senine, cu craiul nou, cerul spuzit de stele, o fermecau. Ar fi vrut sa fie veşnic noapte… Pasarea venea mereu, cateodata şi noaptea ramanea acolo, aţipind cu capşorul sub aripa.

Şi trecu mult pana ce, odata, vantul de toamna începu sa bata. Zilele erau mai racoroase, nopţile mai reci; cerul rareori curat. Puternic sufla vantul tomnatic! Apusurile erau ca sangele şi parca înroşeau şi pamantul. Frunza îşi simţi puterile slabite; cu greu putea sa ţina piept vantului care o clatina din toate parţile; cateva tovaraşe, smulse, fluturara prin aer, apoi fusesera duse departe.

Pasarea venea mai rar, nu mai canta, şi asta o mahnea cumplit.

Frunza tanjea, se îngalbenea; celelalte de pe acelaşi copac, parca se îngalbenisera şi mai repede. începusera sa cada. Frunza auzea mereu, de acolo, din varf, foşnetul cobitor al tovaraşelor ce o paraseau strecurandu-se uşor, ca o şoapta, ca o rugaciune, aşternandu-se jos, într-un lavicer pe deasupra caruia vantul alerga grabit.

De dimineaţa pana seara, şi noaptea, frunzele cadeau întruna. Unele mai repezi, altele mai domoale, leganandu-se în aer ca o aripa de fluture, aninandu-se de ramuri, ca cerand ajutor; numai într-un tarziu, dandu-se învinse, cadeau îngropandu-se între celelalte.
într-o dimineaţa se sperie. în tot copacul ramasese numai ea! Ramurile goale se loveau unele de altele tremurand ca de frig. Deasupra, cerul cu nori greoi ca de bumbac; în largul lui, stoluri întregi de pasari plecau în şir; atunci baga de seama ca şi cuiburile randunelelor ramasera goale.

Un fior o strabatu şi se gandi la pasarea pe care nu o vazuse de cateva zile. în clipele acestea, cand parca se cutremura la gandul ca poate şi ea va trebui sa se desprinda, sa moara, ca şi celelalte, vederea prietenei, pe care o adapostise atata, i-ar fi fost de ajutor.

Şi pasarea parca auzi chemarea tovaraşei de altadata; veni, dar se opri puţin, pe o alta ramura, ca şi cand n-ar fi cunoscut locul obişnuit în care cantase; apoi îşi lua zborul şi, în trecerea grabita, fara sa întoarca macar capul, lovi cu varful aripei frunza, care, de-abia mai ţinandu-se, cazu la randul ei.

Şi lavicerul de jos nu se mai îngroşa, din ce fusese, cu aceasta, cea din urma, moarta.